

Шапнуће се...

НАПИСАЛА
ЕМИЛИ КИЛГОР

ИЛУСТРОВАЛА
ЗОИ ПЕРСИКО

ПРЕВЕЛА
ИРИНА МАРКИЋ

Миодраг је био велика језичара:

увек на опрезу,
спреман за нове гласине
о ономе што није требало да се зна.

Баш зато, шапчачићи су га обожавали.

Превртљиве мутиводе, шаптачићи су били у свакој чорби мирођија:
на фудбалским теренима и у крцатим школским аутобусима,
у препуним кантинама и на пиџама-журкама,
чак и у бучним салама за физичко или
иза треперавих екрана.

Клепетају и тандрчу са најразличитијих места
и брзином светлости се закаче за некога.

А онда брже-боље дошаптавају
најразличитија говоркања:
подмукло и тихо, пре него што
било ко схвати шта га је снашло.

Чим ујутру Миодраг ушета у хол школе,
па све до повратка школским аутобусом,
шаптачићи му пуне главу различитим причама.

*Неко ми је шапнуо да учитељица
Виолета вози пса у колицима за бебе.*

*Неко ми је шапнуо да је Воја
заборавио домаћи задатак.*

*Неко ми је шапнуо да се Аника
плаши грмљавине.*

*Неко ми је шапнуо да је Вања
намерно поломила Мајину бојицу!*